

відповідного закону дозволяє не тільки створити належні правові засади діяльності органів публічної адміністрації з урахуванням стандартів належного урядування, але й забезпечити належну реалізацію покладених функцій та завдань, передбачити в законі підстави, правові межі та види юридичної, в тому числі адміністративної, відповідальності органів публічної адміністрації, що виступає необхідною передумовою запровадження інституту публічної адміністрації.

Узагальнюючи викладене, слід підсумувати, що запровадження на законодавчому рівні стандартів належного урядування є одним з основних завдань сучасної правотворчої та правозастосовної практики, вироблення національної моделі нормативного закріплення стандартів належного урядування забезпечить комплексне оновлення підходів до визначення змісту завдань, функцій. Повноважень органів публічної адміністрації, створить умови для розвитку та підвищення ефективності судового оскарження для захисту прав громадян в публічно-правовій сфері.

Література

1. Пухтецька А. А. Європейські принципи адміністративного права: монографія / А. А. Пухтецька. – Вид. друге, доопрац. і доповн. – К.: Логос, 2014. – 237 с.
2. Філософський енциклопедичний словник. НАН України. Гол. ред. В. І. Шинкарук. Інст-т філософії ім. Г. С. Сковороди. – К.: Абрис, 2002. – 742 с.
3. UNDP Noteon Governance for Human development, 2016, 286 p. // База даних «UNDP». URL: http://hdr.undp.org/sites/default/files/2016_human_development_report.pdf
4. European Governance. A White Paper. Commission of the European Communities. COM (2001) 428 final. Brussels, 25.07.2001 // База даних «Документи Європейської Комісії». URL: http://europa.eu/rapid/press-release_DOC-01-10_en.htm

УДК 340.132.642:343(043.2)

Сігарьов Є. С., аспірант,
Національна академія Служби безпеки України, м. Київ
Науковий керівник: Щербина Л. І., к.ю.н., с.н.с.

ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА ВИДИ ДОКУМЕНТІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Однією з проблем щодо практичного застосування документа як способу доказування у кримінальному провадженні є визначення

класифікації документів, які є джерелами доказів у кримінальному провадженні.

Проблема актуальна як в теоретичному, так і в практичному плані. Становлення та розвиток України на сучасному етапі, зміни, що відбуваються в соціально-економічній та політико-правовій сферах життя суспільства, вимагають забезпечення реалізації суспільних відносин: цивільно-правових, адміністративно-правових, трудових, фінансових, сімейних та ін. І всі учасники таких правовідносин взаємодіють через належний порядок створення, ведення, обігу офіційних документів, які посвідчують факти, що мають юридичне значення, надають права учасникам правовідносин та звільняють їх від обов'язків.

Відмежування одного злочину від іншого й злочинного діяння від незлочинного вимагає уваги і в аспекті дослідження суспільно небезпечних діянь, які вчинюються у сфері сучасного документообігу.

У зв'язку з широким використанням поняття «документ» у багатьох сферах суспільної діяльності і у різних галузях знань розуміється по-різному. За основу визначення поняття беруть різні критерії, а саме: мету створення документа, його зміст, форму, спосіб відтворення інформації, сферу побутування документа тощо. Кожна наукова дисципліна у визначенні документа виділяє, як правило, якийсь один аспект. Так, історична наука розглядає документ як важливе джерело отримання історичної інформації. Як засіб документування і доказу правових відносин вивчаються документи у правовій науці.

Сучасний діловий світ важко собі уявити без потужних потоків інформації, що циркулює різними напрямками і оформлена найчастіше документально. Призначення документа в загальному розумінні зводиться до зафіксованих у письмовому вигляді відомостей, необхідних для здійснення різноманітних дій. За допомогою документа інформація зберігається і передається у часі і в просторі, а тому з цієї точки зору документи можуть розглядатися як один із інструментів пізнання дійсності.

Уже за античних часів у юридичній практиці, як «доказ», усвідомлювалася важливість оригінальності офіційних документів, необхідність їх захисту від підробок. У юридичних (правових) відносинах поняття документ застосовується у значенні «офіційний (чи державний) правовий акт, який підтверджує встановлення певних відносин, що стосуються виникнення, доказу чи виконання прав. Документ мусить мати юридичне значення, підтверджувати

правове становище людини, бути засобом доказу в суді, свідчити про певні зобов'язання юридичних осіб».

Документ – це діловий папір, що підтверджує який-небудь факт або право на що-небудь; це те, що офіційно засвідчує особу пред'явника; це письмові свідчення про що-небудь. З наукової точки зору документ - це засіб закріплення різними способами на спеціальному матеріалі інформації про факти, події, явища об'єктивної дійсності і розумової діяльності людини. Сукупність взаємопов'язаних документів, що застосовуються у певній сфері діяльності, становить систему документації. Документи є засобом свідчення, доведення певних фактів і, отже, мають велике правове значення.

За юридичною силою документи бувають:

- дійсними, які мають на даний момент юридичну силу;
- недійсними, які з якихось причин втратили юридичну силу;
- підроблені документи, які втратили юридичну силу внаслідок матеріальної чи інтелектуальної підробки.

Матеріальна підробка – коли до справжнього документа замість правильних вносять неправильні відомості, роблять виправлення.

Інтелектуальна підробка – складання і видача документа свідомо неправдивого змісту, хоч і правильного з формального боку.

Документ – це матеріальний об'єкт, у якому зафіксовані відомості про які-небудь факти, що відбулися, чи які можна передбачити. Термін «документ» походить від лат. documentum – свідчення, доказ чого-небудь. У судово-слідчій практиці розрізняють такі види документів:

- 1) письмові (тексти, цифри та інші записи);
- 2) графічні (креслення, малюнки, схеми);
- 3) фотодокументи;
- 4) кіно- та відеодокументи;
- 5) фонодокументи.

За процесуальною природою письмові документи можуть виступати як письмові та речові докази. Речові докази, як документ, мають значення для розслідування не тільки завдяки своєму змістові, а й через сам факт свого існування, а також спосіб їх виготовлення та інші матеріальні ознаки. Вони можуть бути засобом учинення злочину чи засобом його приховування, предметом злочинного посягання.

Література

1. Кушнаренко Н. Н. Документоведение: учебник / Н. Н. Кушнаренко.

– 6-е изд., стер. – К.: Знання, 2006. – С. 37.

2. Салтевський М. В. Криміналістика: підручник: У 2-х ч. Ч. 1. – Х.: Консум, Основа, 1999. – С. 307.

3. Криміналістика: учебник для вузов / Аверьянова Т.В., Белкин Р.С., Корухов Ю.Г., Россинская Е.Р.; под ред. Заслуженого деятеля науки РФ, проф. Р.С. Белкина. – 2-е изд., перераб. и доп. – М.: Изд-во НОРМА, 2003.

УДК 346.9 (043.2)

Слободська І. А., старший викладач,
Шевчук А. В., **Клим Т. А.**, студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ДОКАЗУВАННЯ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Щодо поняття судового доказування в юридичній літературі є дві головні концепції. В основі однієї лежить думка про судове доказування як спосіб пізнання фактичних обставин справи (на думку К. С. Юдельсона, під судовим доказуванням потрібно розуміти діяльність суб'єктів процесу зі встановлення за допомогою вказаних законом процесуальних засобів і способів об'єктивної істинності наявності або відсутності фактів, необхідних для вирішення спору між сторонами) [2].

При доказуванні суд і особи, які беруть участь у справі, обґрунтовують обставини предмета доказування, його елементи за допомогою доказів, що допомагають сформулювати нове знання, яке має значення для вирішення справи.

Доказування в господарському процесі можна розділити на два види:

1) доказування відносно окремих юридичних фактів, як правило, для здійснення певної процесуальної дії. Об'єктами доказування при цьому є обставини, які належить установити згідно з вимогами найчастіше господарського процесуального законодавства;

2) доказування відносно всієї справи. Об'єкт доказування по справі в цілому є предметом доказування [4]

При розгляді повноважень господарського суду в процесі доказування по справі з точки зору їх впливу на діяльність позивача та відповідача по доказуванню, можна визначити дві групи повноважень господарського суду: організаційні та розпорядчі.

Організаційні передбачають участь господарського суду у встановленні фактичних обставин справи та можливість